

men. *B. ett rättgångsmål till föredragning. B. barn till deras första nattvardsgång. Profningen b-er menniskan för ett bättre lif. — Syn. Tillreda, Tillaga, Laga i ordning, Tillrusta. — 2) Förorsaka, vålla, ådraga, förskaffa. Hans dåliga uppförande har b-ät honom detta öde. B. någon en öfverraskning. Sjelf b. sin olycka. B. sig medel, tillgångar. — 3) På förhand underrätta om något, som skall hända, på det man må rätta sig derefter. B. någon på en glad nyhet. B. någon på det värsta. B. sinnena på en förändring. — Syn. Göra beredd (på), Bepseta (på). — 4) B. skinn, hudar, garfva. — B. sig, v. r. Försätta sig i tjenligt tillstånd att företaga eller afvakta något. B. sig till en resa, till strid, till krig, till examen, till döden. B. sig till att gå. B. sig på en olycklig utgång. B. sig på svåra faror, på döden, på det värsta. B. sig på ett tal, ett svar, en ursäkt, göra sig beredd till att hålla ett tal, o. s. v. B. sig på att få stryk. Du skall ha stryk, beredd dig på det. — Syn. Göra sig beredd (till, på), Rusta, laga sig i ordning (till), Laga sig till.*

BEREDANDE, n. 4. Handlingen, då man bereder.

BEREDARE, m. 5. 1) (föga brukl.) En, som bereder. — 2) *B. af skinn, af hudar*, garfvarer.

BEREDD, a. p. 2. 1) Som är färdig, i ordning till en handling. *B. till strid, till krig, till uppoffring. Jag är b. att gå, att göra det nu genast. Vi äro b-a att dö för fosterlandet. — Syn. Färdig, villig, benägen (till). — 2) Som försatt sig i tjenligt tillstånd att möta en händelse, den man väntar. Jag var i förhand b. på saken. Var b. på allt, på det värsta. Jag är b. på samma öde, som drabbade honom, på att dela hans öde. Vara b. på hvad som hända kan. Var b. på stryk, om du ej lyder. — Syn. Vara beredd på = Vänta, Afbida, Afvakta, Motse, Förese, Förtute.*

BEREDELSE, f. 3. 1) Handlingen, då man bereder (bem. 1 o. 3). *En brottslings b. till döden. En ynglings b. till Herrans Nattvard. — 2) Sättet, huru någon beredes eller blifvit beredd. Hans b. var ganska klen, ty han kunde ej besvara de enklaste kristendomsfrågor. — 3) Handlingen, då man bereder sig till något. Oftast i pluralis. B-er till en resa, till krig. — Syn. Tillredelse, Tillrustning, Anstalt, Förberedelse.*

BEREDNING, f. 2. 1) Handlingen, då man bereder (i bem. 1, 3 o. 4). *a) B. af ull, af silke. Degens b. till bakning. Om b-en sker af sämre råämnen. — b) Sinneas b. på en blifvande förändring är nödvändig. — c) B. af skinn, af hudar. — Syn. Beredande, Tillredande, Tillredning, Tillagande, Tillagning; Förberedande. — 2) Verkan af denna handling i afseende på dess beskaffenhet. B-en af detta silke, af dessa skinn är ganska bra. En sådan b., som detta läder har, är sällsynt att finna. — 3) Rikets allmänna ärenders B., embetsverk, bestående af statssekreteraren samt åtta ledamöter, fyra af frälse och fyra af ofrälse stånd, hvilka det tillförene ålåg att bereda ärenderna till föredragning hos konungen i statsrådet.*

BEREDNINGSKOMITÉ, ---kåmmitté, m. 3. pl. — komitéer. Komité, som i hvarje socken skall sammanträda, för att granska mantals- och skattskrifningslängderna och föreslå grunderna för bevillningen; skall bestå af två ståndspersoner och två bönder jemte pastor i församlingen. [---komitté, — comité, — committée.]

BEREDNINGSSÄTT, n. 5. Sättet, hvarpå något beredes eller blifvit beredd.

BEREDSKAP, n. 3. sing. Förekommer endast i adverbial-uttrycket: *I b., färdig* (att göra, uträtta något; äfv. (om sak) till hands. *När helst ni vill fara, så är jag i b. att följa med. Hafva penningar i b. Hålla något i b. åt någon.*

BEREDVILLIG, a. 2. Beredd och villig att göra något. *Han är mycket b. att tjena andra. B. till en tjänst, en uppoffring. — Syn. Redebogen, Tjenstvillig, Villig.*

BEREDVILLIGHET, f. 3. Egenskapen att vara beredvillig. *B. att tjena andra. Med b. tjena en vän. — Syn. Redebogenhet, Tjenstvilighet, Villighet.*

BEREDVILLIGT, adv. På ett beredvilligt sätt. — *Syn. Med beredvilighet, Redeboget, Tjenstviligt, Villigt.*

BERESA, v. a. 2. (föga brukl.) Resa genom ett land i flera riktningar. *B. ett land. — Passiva participet Berest brukas icke.*

BEREST, a. 1. Som rest genom många länder och orter.

BERG, n. 5. 1) Antingen helt och hållet eller åtminstone till största delen af sten bestående, enstaka, mer eller mindre vidsträckt upphöjning på jorden. *B-ett Vesuvius. Kastelet ligger på ett b. Öfver b. och dal. — Syn. Bergshöjd, Höjd, Klippa. — 2) Sten. Brukas i denna bem. alltid i obestämd form. Stöta på b., när man gräfer. Hård, fast som b. — 3) (hist.) B-ett (la Montagne), under franska republiken, både af 1794 och 1848, den venstra eller den mest exalteradt demokratiska sidan af nationalförsamlingen.*

BERGA, v. a. 1. 1) Rädda (fartyg, människor, gods eller skeppstillbehör) från strandning eller sjunkning; äfv. rädda något undan elden (vid eldsvådor). *B. varor, köpmansgods från vraket af ett skepp. Besättningen är b-d. B. något undan elden. Huset brann upp och ingenting kunde b-s. — Syn. Rädda. — 2) Från åker eller äng upphämta gröda och föra den under tak. Han har redan b-t sitt hö, sin råg. All hans gröda är b-d. — 3) (fig.) Dölja. B. sin harm, en hemlighet. Solen b-s, går ned. — 4) (sjöt.) B. ett segel, sedan fallet blifvit firadt och båda skothörnen gigde, upprulla det på rån och med beslagsejsingar dervid fastbinda det. — Syn. Beslä. — B. sig, v. r. 1) a) Skydda, bevara sig. Jag kan icke b. mig för köld, för hetta. Det är svårt att b. sig, när det är så kallt. — b) B. sig för, afhålla sig ifrån. Icke kunna b. sig för skratt, för tårar. — 2) Hafva sin utkomst. Han b-r sig bra. Det vill mycket till att b. sig i så svåra tider. B. sig med litet. — Syn. Slå sig ut, Taga sig fram, Begå sig. — Impersonelt säges i det lägre umgängespråket: *Det b-r sig, det hjälper sig, det går an, t. ex.: Så der ja; nu har jag fått, så det b-r sig. Hur står det till med helsan? Åh jo, det b-r sig. — Syn. Se Gå an.**

BERGÅD, a. 2. Som har sin bergning. — *Syn. Burgen, Behållen.*

BERGAKTIG, a. 2. 1) Som till utseendet liknar berg. — *Syn. Bergartad. — 2) Uppfylld af lägre berg. — Syn. Bergig.*

BERGAKTIGHET, f. 3. Egenskapen att vara bergaktig (bem. 2). — *Syn. Bergighet.*

BERGALUN, m. 3. sing. Alun, sådan den träffas färdigbildad i naturen.